

Això és can seixanta

Avui volem repassar algunes paraules relacionades amb el moviment. Tot i que els nostres nens són molt petits, n'hi ha que no s'estan mai quiets, són **belluguets** com **el cul d'en Jaumet**. Aquest hivern s'han fet grans i ja hi ha nadons que comencen a **gatejar** o anar **de quatre grapes**. Els més grans s'**enfilen** (no pas *es pugen!) pertot arreu. Quan comencen a caminar **ensopeguen** quan topen amb algun obstacle i **s'entrebanquen**; quan som al pati es rebolquen, es persegueixen i **s'encalcen**, **s'empaiten** o **s'atrapen** i juguen **a cuit i amagar**. Han après a anar **a peu coix** (res de la *pata coja*), de puntetes, a les palpentetes, a fer **saltirons**, a **arrossegar-se** (res d'*arrastrar-se), a **grimpar** (el verb *trepar*, en castellà), a **fer la croqueta**, a anar enrere i a **recular**. A l'escola fem les coses **a poc a poc, de pressa i corrents, a tot drap, d'una revolada, com una bala, volant, al trot o al galop!** I de passada, ho **regirem** i **capgirem** tot, **ens tirem** o **llancem** uns damunt dels altres, **llisquem** pel tobogan... I després **d'anar amunt i avall**, i ja ben cansats, **caiem rodons**.

Però abans de fer la migdiada, volem aprofitar aquesta **embranzida** que hem agafat per recordar la diferència entre **anar** (cap a una destinació allunyada), *ves cap allà* —sense accent diacrític des de l'aparició de la nova ortografia el 2016—, i **venir** (cap on ens crida l'interlocutor) *vine cap aquí!* Per tant: *quan estiguis de l'orinalet em crides, que ara *vaig*, ha de ser, *quan estiguis de l'orinalet, em crides que ara vinc!*